

— Какъ мога да се не тревожа? Какъ мога да не мисля за тамъ? Тамъ азъ оставихъ толкова много мои другари, мои братя, съ които понесъхме толкова страдания заедно и азъ сега не знамъ какво правятъ тѣ . . . Да и тамъ и за тѣхъ е настаналъ вече края на войната, като сж намѣрили утѣха въ смъртѣта, геройската смъртъ, която едничка не оставя прибранитѣ отъ полебрана души въ забвение . . .

— Моля ви се, не мислете за тамъ, а се отдайте съ мисль за вашето оздравяване.

— Да, това вече и ще правя . . . нищо друго ми не остава . . . Моля ви се, дайте ми моливъ и книга, искамъ да напиша писмо на мама . . . това малко ще ме поразвлече . . . Отдавна не съмъ ѝ писалъ . . .

Подадахъ му листове и моливъ и като го издигнахъ между купъ възглавници, отидохъ да изпълна назначения на дежурния лѣкаръ при другитѣ болни.

Въ моята глава се върти само една мисль: „Дано Тихолъ да оздравя“.

Следъ обѣдъ азъ съмъ свободна. Нищо друго не ме интересува. Бързамъ да се затворя въ стаята си и да продължа четенето на Тихоловитѣ бележки. Азъ искамъ да преживѣя напълно преживѣнитѣ отъ него ужаси, дори съмъ съгласна да бжда подъ смъртоносната градушка отъ снаряди и когато тѣ се прѣскатъ да жигосватъ душата ми, моята никому непотрѣбна душа, а той да оздравѣе.

Настанихъ се на стола и се задълбочихъ въ четене на неговия дневникъ . . .

„17 септември. За сънь и не трѣбва да се мисли. Има толкова много грижи за подготовката по запазване повѣрената ни позиция. . . Бригадниятъ командиръ по представяне отъ полковникъ Поповъ назначи майоръ Мирковъ за началникъ на лѣвия подучастъкъ, дето вчера противникътъ най-много напираше. Въ подчинение на Миркова оставятъ първа и трета роти отъ 46-и полкъ и остатъкитѣ отъ нашата трета дружина, — 4-а, 13-а, 11-а, и 16-а роти. Майорътъ веднага взема мѣрки да се затвърди на завзетитѣ отъ него скали, дето вчера неприятелтъ въ отнетитѣ следъ вихровата канонада отъ 12-а рота по